

Utamaduni
årsmagasinet
2005

Indholdsfortegnelse:

Kære medlemmer i Utamaduni	3
Nye udfordringer	4
Høstfest på Bujora	6
Nygifte og fotos	10
Flere fotos	12
Fotokonkurrencen - igen	14
Endnu flere fotos	16
Tanker mellem to lejre	20
Det er vinter, det er mørkt	22
Børneteltet	24
Et kongerige for en kuglepen	26
Nekrolog	31

DET MED SMÅT:

Utamaduni er en kulturforening.

Det er derfor vi hedder 'Utamaduni Kulturforening'.

Forkvinden for foreningen hedder Trine Jensen.

Hun bor i huset 'Gæstfri', som ligger på Emmelev Kærvej 9, 8500 Grenå.

Telefonnummeret er 86 38 72 92.

Årsmagasin 2005 er redigeret og layoutet af Dav Jacobsen.

Det er også ham, der har taget alle billederne på for- og bagside.

Det er Sander Machombo, der har tegnet illustrationerne - minus bagsiden.

Magasinet er trykt på trykkeriet Indtryk, Keramikgården, Ramten Skov i 700 eksemplarer.

Hvis fotografens navn ved et billede mangler, er det fordi redaktionen ikke har fået navnet at vide.

Enhver lighed med nulevende personer er tilsigtet og ikke tilfældig.

Har du forslag eller kommentarer, så skriv til: daviaarhus@hotmail.com

Husk lige, at hvis du har situationen under kontrol, har du ikke nok fart på.

Kære medlemmer i Utamaduni Kulturforening

Tak for en god lejr 2004. Det var en rigtig dejlig lejr, og den virkede meget rolig til trods for, at der var en tendens til, at vi var færre voksne og flere børn end de foregående år. (Jeg undrer mig en del, da vi i Bar og Info i årenes løb har delt masser af kondomer ud – gad vide, om der er noget galt med dem, siden de virker omvendt). Men nu da vi kan se, at de unge også danser og deltager i det praktiske arbejde i vores afrikanske landsby, må vi regne med, at alle de børn er med til at sikre lejrens beståen i mange år endnu.

Vi har jo den glæde i år igen at kunne sende et nyhedsbrev ud, takket være Dav's initiativ. Desværre er der ikke mange, der har tid/lyst til at berige Nyhedsbrevet med artikler og andet læsestof, så i år bliver det nok mest et foto-album.

Økonomisk er det gået cirka som forventet med

lejren - der er plus på kontoen.

Til sidst vil jeg lige bringe et billede af lejrens førerbunker og kontor, der led den tort at blive væltet af orkanen, som rasede i det ganske land den 8. januar. Det blev dens endeligt, men den havde også oplevet meget, siden den blev født i 1968.

Hvis nogle har en god idé til vores nye kontor, hører jeg gerne fra jer! Ring til mig eller send en e-mail til Forkvinden@utamduni.dk

Til sidst vil jeg nu, hvor vi går lysere tider i møde, glæde mig til det bliver sommer, og vi alle endnu engang skal mødes til den 23. sommerlejr i Ramten Skov 2005.

På glædeligt gensyn,
Trine Forkvinde.

Maskinen er en to-cylinder Lister diesel motor og manden er Makungu Lyako - sidste og dette års sommerlejr-gæst. Vandingsanlægget er til den dansetrup, hvor han er aktiv og hans landsby Lygeye. Makungu har selv taget del i renoveringen på Grenå Produktionsskole (sidste og dette år 2003 og 2004).

Året 2004: Nye udfordringer på indarbejdede erfaringer

Knud Erik Asak, der bla. sælger chai og mandazi på lejren fra sin bod ved siden af smedjen, gør her status over året - med projektgruppens briller på.

Af Knud Erik Asak

Igen i 2004 har det handlet om indsamling, renovering og forsendelse af udstyr. I alt har vi afsendt fem stk. forsendelser svarende til ca. 15 tons udstyr til forskellige lokaliteter i Tanzania.

Året startede med afsluttende forberedelser for 10 unge på Grenå Produktionsskole, der siden sommeren 2003 havde været i gang med at istandsætte håndsymaskiner, renovere og opbygge et større majs-mølleri, opsætte 10 computer i et netværk og indsamle legetøj. Alt dette med henblik på ved egen fysisk tilstedeværelse at deltage i indkøringen af dette oppe i masai-landsbyen Losinoni Juu på skråningen af det 4000 m høje bjerg Mount Meru i det nordlige Tanzania.

En fem ugers workcamp hvor alt foregik med begge ben på jorden, uden elektricitet og med 12

km ned til Oldonyo Sambu, hvor det store ugentlige masaimarked forsynede os med trækul, tændstikker, lampeolie osv.

Efter hjemkomsten blev oplevelserne formidlet videre igennem opsætning af en udstilling med diasshow, plancher, dagbog mv.

Efter dette gode projekt ønskede Grenå Produktionsskole at fortsætte samarbejdet, som indbefattede opbygningen af et permanent renoveringsværksted på skolen med plads til 10 årselever.

Tv, video og en rundsav

I anledning af Bujora Cultural Centers 50 års jubilæum modtog vi ansøgning om udstyr til håndværkerskolen - fem stk. computer, tv og video-sæt, snedker-afretter, rundsav til træ og en trædre-

jebænk. Denne forsendelse blev sendt lige efter påske. Vi havde modtaget 1200 kr. fra forskellige støttepersoner, og det gjorde det muligt for gruppen, som drog derned, at afpudse udstyret efter ankomsten til Bujora.

En brugt Citroen 25D ladbil årgang 92 blev indkøbt af projektgruppen for 6.000 kroner og istandsat på Grenå Produktionsskole til Bujora håndværkerskolen. Bilens lad blev ombygget så det kunne fungere som en mindre container, hvor bl.a. et 1200 liters mælke-køleanlæg kunne passes ind.

Masaiforeningen Naramatisho i Chalinze vest for Dar Es Salaam havde ansøgt om dette køleanlæg igennem Mellemfolkeligt Samvirke i Tanzania. Visionen for Naramatisho's medlemmer er, at de kan opsamle deres mælk, holde det koldt og derved få en større pris på markedet.

Hospitalsudstyr til Ngorongoro

Da Grenå Produktionsskole nu er blevet et fast aktiv i forbindelse med renovering og forsendelse af udstyr, fik vi derfra indsamlet og afskibet en 20 fods container med værktøj og hospitalsudstyr til Ngorongoro.

Digodigo Dispensary, som vi igennem mange år har haft kontakt med, havde ønsket hospitalsudstyr i forbindelse med en udvidelse, og Digodigo Secondary School - 30 min. gang fra klinikken - ønskede mere håndværktøj til skolens værksted.

Det lykkedes os også ved denne forsendelse at få lidt udstyr med til de katolske Søstrene på Endulen Hospital 30 km. vest for Ngorongoro krateret.

Nærvær og dialog

Der kommer løbende mange gode meldinger fra syd om brugen af det udstyr, som vi gennem årene har afsendt. Det er også vigtigt, at vi vedbliver at holde det overordnede mål for øje og inddrager oplysning og formidlingsdelen om vores arbejde i vores egen lille verden. Det er jo gennem nærvær og dialog forandringen lykkes.

Et spændende år har det været og ikke mindst, at Grenå Produktionsskole er kommet med på banen som et permanent renoverings – og forsendelsesværksted. Allerede den 8. februar 2005 rejser vi en 17 mand stor gruppe afsted til masaiområdet Enkutuk Oiti 60 km. nord for Arusha. I fem uger skal vi være behjælpelige med at opsætte det 1.5 ton udstyr, som vi har renoveret og afsendt fredag den 19. november.

Vi har i år 2004 modtaget økonomisk støtte fra følgende:

Lolwe Fonden (Losinoni Juu møllehus)	10.000 kr
Projektgruppen (indkøb af ladbil Citroen 25D)	6.000 kr
Utamaduni Kulturforening (pumpehus Lugeye)	5.000 kr
Utamaduni Kulturforening (UMG fællesmøde 2005)	1.000 kr
Bujora 50 års Jubilæum (konto) (rep. tv og video + kabler)	1.200 kr
Danidas Renoverings- og Forsendelsesbevilling (MS)	174.760 kr
I alt:	197.960 kr

Sander Machombo maler Bujoras logo på Citroen 25D ladbil som blev renoveret på Grenå Produktionsskole og afsendt til Bujora Cultural Centre. Her skal køretøjet støtte både Håndværkerskolen, Museum og dansegruppen når der er optrædere ud i landet.

Test afprøvning af et renoveret og opbygget vandpumpe anlæg til Lyako Dance Troup gruppen i landsbyen Lugeye ved Victoriasøen. Utamaduni Kulturforening har på sit julemøde støttet gruppen i Lugeye med kr. 5.000,- til materialerne i forbindelse med opførelse af pumpehuset.

Dragemaskeoptræden på dansepladsen ved Bulabo 2004.

Høstfest på Bujora

En beretning fra Bulobahøstfest nummer 50 i juni 2004 på Bujora.

AF SANDER NG'HOBOKO

Der var allerede udarbejdet et program for årets Bulabo-høstdansefestival, da vi danskere ankom en lille uge før opstartssøndagen den 13. juni. Programmet var kommet i stand efter møder med repræsentanter for de deltagende dansegrupper fra de to traditionelle danseselskaber, Bagika og Bagalu, hvis traditioner for at udkæmpe dans konkurrencer efter høsttiden går over hundrede år tilbage i tiden.

Der var også – ifølge de sidste mange års praksis – taget højde for vi danske danse-entusiasters deltagelse sammen med Bujora- og Kisesa-dansegrupperne. Det har været almindeligt siden 1979, hvor de første kulturbro-pionerer fra Djursland, Århus og København begyndte at blande sig i denne årligt tilbagevendende festlige begivenhed, som dengang gik for sig i en uge midt i juni. I de

senere år har Bulabo-blomsterfesten strakt sig ud over hele 2 uger, hvilket også var tilfældet i år 2004.

Én øvning

Vi nåede at have én øvning, inden vi skulle optræde på dansepladsen i Kisesa på åbningssøndagen.

Traditionen tro startede denne med en uden-dørs stor gudstjeneste uden for Bujora kirke med deltagelse af selveste Mwanza-biskoppen, Antoni Mayala. Under akkompagnement af Bujoras buldrende konge-trommer startede derefter et langt optog af alle de festklædte kristne i grupper med farvestrålende udklædninger og biskoppen omgivet af de lokale gejstlige under regnbuefarvede paraplyer. Hele optoget endte på dansepladsen, hvor endnu en ceremoniel åbning af festivalen foregik. Herefter blev det for varmt, og alle gik

til frokost og middagshvilepause indtil senere på eftermiddagen, hvor optræden og selskabelighed skulle foregå resten af dagen.

Lille kreds, mange mennesker

Senere spillede vi sammen med Cecilia-danserne i en desværre alt for lille kreds af de enormt mange fremmødte publikummer.

Børnene pressede sig helt uhæmmet på, for de skulle rigtignok se "de hvide" helt tæt på, og så var der ligesom ingen mulighed for at gøre tilhørerkredsen større igen. Vi skiftedes så med Cecilia-danserne.

Først spillede vi Pachanga med Marko og jeg på fløjte og Uffe og Jens på stortrommer. Det var så de helt store 200-liters olietøndetrommer, således at Uffe havde problemer med at nå fra den ene ende til den anden, og til sidst blev han nødt til at bede om, at vi sluttede af, selvom danserne ikke havde fået helt check på Pachanga-dansen, for der var rigtigt dejligt mange af Bujora-danserne med, men desværre uden Sebastian, som havde været fordanser, da vi øvede. Uffes håndled så desværre ikke godt ud bagefter.

Så kom Cecilia-danserne med en afdeling af deres heftige program, og imens var Uffe oppe på sine stylter og ude på pladsen, hvor en masse børn fulgte ham rundt, hvor han løb hen omkring de andre to dansegruppers kredse. Denne åbningsdag var der jo tre dansekrede på pladsen – det var en slags præsentation og ikke konkurrence.

Senere kom vi i gang med vores Sindimba-afdeling, hvor Jens Buhimira spillede på Bujoras djembe-tromme assisteret af andre trommeslagere, både danskere og sukumaer. Det gik rigtig godt, og i slutningen kom der en masse små solodanse i gang med børnene Justo, Joli, Emanuel og Bujoras både unge og ældre, inden Jens sluttede af i fin stil.

Efter endnu nogle Bujora-danse sluttede vi danskere af med vores hakedanseafdeling, hvor jeg havde æren af at spille puls-trommen, som hér i miljøet ofte spilles på én af de store dybe Mhamatrommer, som giver en god dybtliggende baslyd i helheden. Det er rigtig fedt til Bugobogobo-hakedansene.

Slangedansere uden slanger

Én af de andre dage kom en slangedansegruppe, som havde så fede trommere og dansere, at man overhovedet ikke savnede slanger i deres show.

Der var ligesom to hold dansere. Det ene hold svingede flot med hakker til trætrommer i høj Bukomyalume (morgendug)-stil, hvorefter de bevægede sig hen i baggrunden til trommerytmen, og de andre dansere bevægede sig fra

deres baggrundsposition fremad, indtil de så var i forgrunden og begyndte at give den hele armen – så at sige med hele kroppen i én utroligt checket formation og perfekt, kraftfuldt trommespil, som virkede både hurtigt galopperende, men også sejt og langsomt på samme tid.

De sluttede af med at lægge op til at synge, men før de kom i gang, stillede deres formand sig op på en tromme og proklamerede, at vi skulle få meget mere at se en anden dag, for dette hér var kun deres forreklame uden udklædning.

Desværre kom de alligevel ikke igen, for de blev utilfredse med servicen på Bujora og rejste vrede af sted efter en heftig diskussion med Bujoras ledelse, som fastholdt, at der ikke havde været aftalt, at de skulle komme. De dukkede blot op uanmeldt og krævede kost og logi og badeforhold og løn, uden forud indgået aftale. Ærgerligt nok! De var fra Isesa.

Dragehoved med hugtænder

Vi havde endnu en fin optræden sammen med Cecilia-danserne, som denne gang havde forberedt en stor kvadratisk danseplads med høje stænger og flag i hjørnerne og snor på mindre nedgravede pæle langs siderne, således at publikum kunne hjælpes til at holde afstand, og alle vi 40-50 dansere tilsammen kunne få plads nok at optræde på.

Det gik vældigt fint, og jeg fik lejlighed til at afprøve en speciel dragt-maske, som er et kæmpe dragehovede med hugtænder af balsatræ og store malede calabasher som øjne og en strittende sort, kløvet tunge af et cykeldæk. Jeg lavede den sammen med et par af Cecilia-danserne hér på Bujora, da vi i 2001 skulle danse til en stor dansedyst langt ovre i Buzinza i landsbyerne Bugharama og Katende. I år var den lidt musebidt og støvet, men med lidt reparationer er den nu god igen og bliver nu brugt hér til Bulabo lokalt for første gang.

Uffe kom også op på sine stylter og viste sit løbenummer og akrobat-afslutning, og vi lavede Sindimba-danse med Jens Buhimilas djembetrommespil og dansesoloer som afslutning.

Cecilia-dansernes gæster fra Misungwi lavede hirsetærsknings-dans med lange tærskestænger med slagskind for enden.

Magiske forberedeleser

Den 23. juni kom vores gamle bekendte, Sogota-danselederen Maganigani, som var helt på sit højeste i halvfemserne, og nu skulle han konkurrere mod min specielle slangedanseonkel og hans gruppe, Ng`wananhawa fra salig Salu Kadelyas landsby, Isangijo.

Maganigani sad bare i sit almindelige tøj og lugtede af sprut, mens hans Sogota-dansegruppe gjorde sit bedste nedenfor på dansepladsen, hvor de havde luget en stor kvadratisk plads med stier og en trommecirkel og små stendysser på Maganiganis typiske måde. Øvre ved Nhawas trommer var der kun nogle få tilskuere, og dér gik jeg over.

De var ved at smøre konkurrence-medicin under og ovenpå trommerne og at gøre nogle andre magiske forberedelser, og én gik og stillede et trebenet stativ op og bredte et stofbanner ud omkring det, så det bliver ligesom en lille tipi, hvor én person kunne sidde i skjul og klæde sig ud, og dét var netop, hvad Mzee Nhawa havde i sinde at gøre senere.

Da de begyndte at spille på trommerne, stod alle børnene heelt tæt omkring, og jeg gik så en runde og bad alle om at træde bagud og give plads. Det gjorde jeg så et par gange igen, indtil cirklen og dermed dansepladsen blev af acceptabel størrelse, men det var svært, fordi det jo er de bagerst stående, som man skal have overtalt til at

træde tilbage og give plads til, at børnene foran overhovedet kan bevæge sig bagud.

Derefter tog jeg selv siddende plads foran alle gruppens cykler, som var parkeret i en "bunke" næsten i centrum af cirklen. Jeg havde min røde vest på og lignede derfor et medlem af gruppen, da alle danserne ankom klædt i rødt undtagen to smukke unge piger, der var i gule kjoler.

Det udviklede sig derfra meget hurtigt til et fyndigt slangerdanser-show med heftige trommer, der var så totalt sammenspillede, at de helt udelod at spille nogen som helst puls.

De flot udklædte røde voksne dansere blev efterfulgt af en masse børnetilhængere, der kappedes om at danse lige så livligt som de rigtige gruppemedlemmer.

Hver gang jeg gav én af dem, der gjorde sig særligt umage, en mønt som påskønnelse, så gav de andre den også hele armen.

Trommerne stopper

På et tidspunkt stoppede trommerne, og lederen udvekslede fyndord med danserne og lagde op til

Justo og Jens Buhimila afslutter gæsternes Sindimba-optræden for alle de mange hundrede mennesker på Bulabopladsen.

en kort sang, som alle istemte.

Jeg gjorde derefter tegn til lederen og bad om lov til at supplere ham med noget. Da han billigede, gik jeg frem og gav dem endnu en fyndremse, som jeg kendte fra deres forældres tid... "Hee, shilanga, dubu, dubu!"..., hvorpå de med store grin gentog i kor... "Hee, shilanga, dubu, dubu!" (Hej, vi er fulde af kræfter!), hvorefter alle tilskuerne flækkede af grin og jublede over, at en hvid europæer kendte til slangedansernes "inside-jokes".

Derefter kom slangedanser-formanden, Ng`wananhawa, pludselig ud af det lille telt-indelukke, hvor han i skjul havde iklædt sig hele det traditionelle "outfit" med leopardskind om maven og gul farve i ansigtet og sort slangemedicin i håret og horn i panden.

Han satte med utrolig vildskab trommeslagerne i gang og hoppede op på slange-trækassen, hvor han så rystede en medicin-kalabash med bunden i vejret over sit hoved, så den skummende hvide medicinvæske løb ned over hans totalt vilde ansigtsudtryk i store skumklumper.

Pludselig var det, som om det hele kom "i kog" i og omkring cirklen, danserne vred sig helt vildt, og én af de voksne mænd gik i en slags jamrende trance og blev hjulpet ind i "teltet", og tre af de andre åbnede slangekassen, da Nhawa hoppede ned og løb rundt og blev ved med at hælde medicin ud over sig selv.

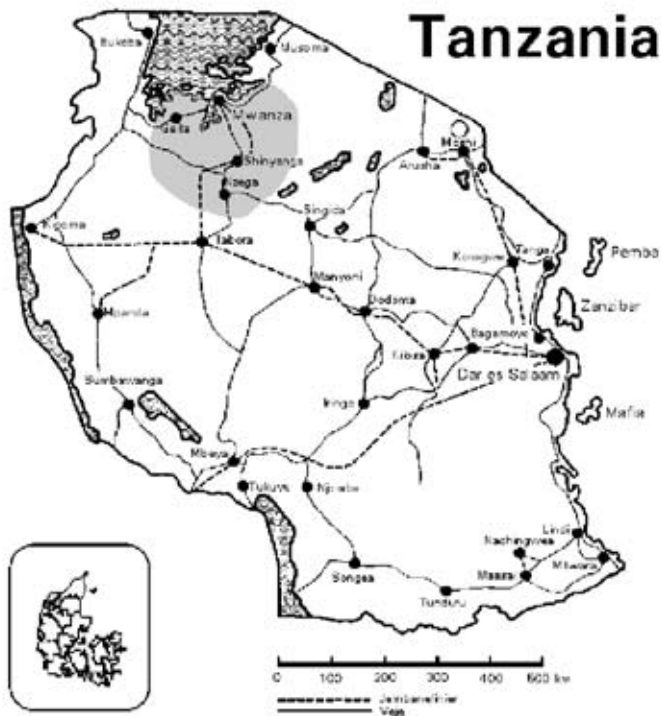
Så hev de en stor pyton-kvælerslange frem fra kassen og umiddelbart efter én til, som var meget større, hvorefter de først gik rundt i cirklen og viste dem frem, mens de holdt fast om nakken på dem, så de ikke kunne hugge eller bide. Så smed de dem på jorden og provokerede dem til at hugge ud efter sig.

Hver gang en slange huggede ud efter sin provokatørs arm, sørgede han for ikke at blive ramt, for ganske vist har pytonslangen ingen gift i tænderne, men det er meget smertefuldt at blive bidt og resulterer nemt i at give betændelse.

Midt i al denne højspændte og tilsyneladende forvirring gik jeg pludselig bersærk og greb den mindste af slangerne om nakken og løftede den op på skulderen og dansede efter danserne med slangen vridende sig omkring min overkrop.

Det var sådan en slags klimaks i showet, for i næste øjeblik var det hele forbi, og alle flokkedes grinende omkring mig og deres rødklædte danselider, som viste sig at være sønnesøn af fortidens store slangedanseleder, Nzoka Yihenge (den énøjede slange).

Jeg havde i mellemtiden glemt alt om vores konkurrent, Maganigani og hans Sogota-dansegruppe, men det var åbenbart dem, som havde vundet dagens største tilskuerskare. Det gjorde dog ikke så meget, for vi havde alle haft det skønt og oplevet en masse.

Fotokonkurrencen - igen!

AF OVERDOMMER DAV JACOBSEN

Vi havde fotokonkurrence igen i år, og førstepræmien var som sædvanlig – udover æren - et års gratis lejr.

I år vandt Michael Struve (fra baren) med et billede af trommeslagere. Stort Tillykke.

Så vidt jeg husker (sorry!) vandt Ditte Mark andenpræmie og Ene tredjepræmie. De vandt henholdsvis et barkort og en flaske rødvin. Også tillykke til dem.

Jeg synes, det er rigtig fint med fotokonkurrencen, men jeg forstår, at ikke alle deler mit synspunkt. Tillad mig derfor at knytte et par kommentarer til konkurrencen.

Efter min bedste overbevisning er der en del lejrdeeltagere, der ikke har fattet konceptet. I løbet af ugen hørte jeg nemlig flere gange – enten ved direkte henvendelse eller på andenhånd – at niveauet i konkurrencen er for højt.

Efter sigende er det gået fra at være 'helt almindelige billeder' der kunne vinde konkurrencen, til nu udelukkende at være fotografier der teknisk og motivmæssigt ligger i den bedre ende af skalaen, som har en chance. Og derfor gad (nogle af) de pågældende ikke aflevere deres billeder.

Som jeg hører de udsagn, er der to ting i vejen med dem:

1) Det ene er, at 'klagerne' ønsker et ringe fotografi skal have lige så stor chance for at vinde som et

godt fotografi. Vi skal i dommerkomiteen ikke se på billedernes fotografiske og tekniske kvalitet, men se på noget andet, som jeg så ikke ved, hvad er. Et af argumenterne for dette ønske var angiveligt, at børn også skal kunne vinde.

Til det vil jeg gerne indvende, at hvis vi i dommerkomiteen ikke kigger på billedets indhold – stemning, motiv og lidt teknik (i den rækkefølge) – så ved jeg ganske enkelt ikke, hvad vi skal kigge efter. Og så kan vi lige så godt trække lod. Hvilket bestemt også er en mulighed, så skal vi bare beslutte os for det.

Som det er lige nu, skal det vindende billede overordnet set beskrive lejren. Det er det eneste krav, der ligger fast. Det dur derfor ikke at komme med et superskarpt og teknisk flot billede af en pølsemad. Men om fotografiet forestiller hakkedans eller opvask eller trommespil eller morgen-toilette er ikke afgørende. Hvad der betyder noget er, at billedet formidler en stemning. En lejrstemning.

Hvis vi skal have en konkurrence, hvor man kan vinde præmier, må det ifølge min logik nødvendigvis være dét billede, der bedst formidler en stemning, som vinder.

Det er således ikke afgørende, om billedet er skarpt. Det behøver heller ikke være velkomponeret – om end det nok er en fordel. Men det behøver

slet ikke være teknisk perfekt.

Derfor mener jeg, at børn også har mulighed for at vinde. Og tidligere lejres fotokonkurrencer, med undertegnede som overdommer, bekræfter dette.

I øvrigt indførte vi for nogle år siden – og det gælder stadig – to kategorier at vinde i, hvis der blandt de indleverede fotografier er så markant en forskel, så man med god ret kan tale om amatør-billeder og professionelle billeder.

Den opdeling valgte vi ikke at bruge i år, fordi spredningen efter vores mening ikke var så stor.

Men der er faktisk en væsentlig ting mere, der skal være opfyldt, før billedet kan vinde: Dommerne skal være enige! Og det er nogle gange et problem.

Dommerkomiteen består af tre lejrdeleger og undertegnede. Vi har én stemme hver. Diskussionen om hvilket billede der skal vinde, er åben, så alle kan overheøre den. Kun dommerne har taleret, men man kan høre argumenterne.

I år var dommerne meget uenige. Når vi voterer, udvælger vi hver et antal billeder blandt de afleverede, som vi synes er gode og som ifølge vores personlige vurdering skal have mulighed for at vinde.

I år havde vi stort set valgt nogle forskellige fotografier. Der var et par enkelte gengangere blandt billederne, som to af de fire dommere havde som favoritter til en placering. Men ellers var vi uenige.

Jeg forsøgte at skabe forståelse hos de tre øvrige dommere for, hvad jeg synes er et godt billede, og hvorfor jeg derfor havde de favoritter, jeg havde. Men jeg talte for døve ører. Og det er fair nok. Vi er fire dommere, fordi der skal være fire forskellige meninger repræsenteret. Sådan er vilkårene.

Vi blev aldrig enige om ét billede og måtte til sidst indgå et kompromis, for vi skulle jo finde en vinder. Personligt synes jeg ikke, det var det bedste billede, der vandt, men det er ikke afgørende. Det afgørende er, at vi i dommerkomiteen nåede frem til en afgørelse, vi alle fire kan leve med. Så langt så godt.

2) Det andet jeg synes, der er galt med udsagnene om, at niveauet er blevet for højt er, at man dybest set ikke skal aflevere sine billeder for at vinde! Det kan lyde paradoksalt, men sådan synes jeg faktisk, det er.

Fotokonkurrencen er lavet for at få os til at aflevere billeder, så vi alle sammen har mulighed for at nyde dem. Mulighed for at huske hvad der skete. Det er fedt at se andres billeder. Det er jo kropumuligt at være alle steder på én gang, og der vil altid være noget, man går glip af. Så er det da genialt, at vi ved hjælp af hinandens billeder, får mulighed for at opleve – eller genopleve – hvad der fx skete i trommeteltet tirsdag eftermiddag.

At man så kan vinde en gratis lejr er bare et ekstra krydderi og lidt lokkemad.

Med indvendingerne in mente, skal vi måske fintænke lidt på fotokonkurrencen? Kom gerne med nogle bud på, hvordan DU synes, den skal foregå. Husk også, at overdommeren kan skiftes ud.

Hvad er så et godt billede?

Spørgsmålet kan ikke besvares entydigt, for smag og behag er som bekendt individuel. Men for mig er et godt billede et velkomponeret snapshot af det, som alle ser, men ingen bemærker (som Politikens fotochef, Per Folkver, engang har sagt) eller et billede, der formidler en stemning, men ikke fortæller hele historien. Hvor noget er overladt til fantasien. Som *for eksempel* billedet side 15.

Et skarpt og velbelyst billede af Eiffeltårnet kan afkodes i løbet af et minut, og så er der ikke mere at hente i dét billede.

Det kan sagtens være et godt billede af *Eiffeltårnet*, men hvis det bare er skarpt og godt belyst, er det som fotografi betragtet kedeligt. Det pirrer ikke.

Gode billeder sætter tilskuerens tanker på arbejde. Det hele skal ikke være forklaret. Og så skal billedfladen være fyldt ud. Alt for ofte er der luft på 1/3 eller mere af billedet. Eller ligegyldig græsplæne.

En eller anden vistnok fransk fotograf har engang sagt: Hvis dine billeder ikke er gode nok, er det fordi du ikke er tæt nok på.

Så prøv at huske disse tre nemme forråd:

- 1) Gå tættere på
- 2) Gå tættere på
- 3) Gå tættere på

Jeg glæder mig til at se dine billeder på sommerlejren 2005.

Nygifte

Den 2. oktober 2004 viedes i Vor Frelzers Kirke på Christianshavn Makungu Lyaku Mhoja og Kirsten Larsen Fisker Mhoja, Den Blå Karamel, Christiania.

Så fik den lille pige fra landet i Sønderjylland sin lille dreng fra landet i Sukumaland, den hotte afrodanserinde fik sin danselærer, smedemesteren fik sin smedemadamme - and the social anthropologist got her African king - så nu er Christiania blevet til en afrikansk stamme.

Utamadunilejr 2004:

Pigerne i førstehjælpstellet siger tak for en dejlig lejr og noterer, at der både er første- og anden hjælp at få hos dem. Og at bamserne mangler plejebørn på lejren.

Fotos på siderne 12, 13, 14 og 15: © Dav Jacobsen. Undtaget førstehjælpspigerne og bryllupsfoto - fotograf ukendt.

Tanker mellem to lejre

AF REX SHILUNGU

Det var faktisk en fejl, vi begik på sidste års lejr, at vi ikke fik tid til at lave evalueringsskemaer, som vi plejer.

I alt fald er det altid interessant og udviklende for arrangørgruppen at få nogle fingerpeg fra lejrdelegerne om, hvad der har været af henholdsvis godt og skidt, så man måske kan få gode og konstruktive idéer til forbedringer. Så jeg synes næsten, disse skemaer burde deles ud til folk igen på den kommende lejr.

Skemaerne plejer også at inspirere mig til at skrive en mindre roman på baggrund af folks meldinger og krydret med mine personlige kommentarer. Sådant én bliver der altså ikke at fornøje jer med i år – men helt at slippe for mine betragtninger kommer I nu ikke til.

For hér ved starten af det nye år og lige midt imellem to lejre kan man næsten ikke andet end fryde sig over, at sommerlejren på forunderlig vis stadig viser sig at være levedygtig nu på 23. år – og dét på trods af både udskiftninger af "personale" i årenes løb og neddroinger af nogle arrangørers mange ansvarsområder såvel som omrokeringer i

arrangør-flokken fra ét område til et andet på lejren.

Selve grundidéen med at bygge en afrikansk landsby op og leve i den i en uge og pille den ned igen er åbenbart så bæredygtig, at den i en god blanding af gamle traditioner og nye tiltag kan gentages år efter år, også selv om det ikke nødvendigvis er de samme folk, der vender tilbage hvert eneste år. Blandingen af gamle veteraner og nysgerrige nye gør hvert års lejr til en ny og livgivende oplevelse.

Og når man så fylder landsbyen op med forskellige former for afrikansk kultur med undervisning og samspil/-dans, hvor der er plads til både de vildt dygtige og til de totale begyndere, ja, så har man altså en unik form for kulturformidling.

I årenes løb har også lejrens helt specielle form for "styret anarki" udviklet sig – en slags utopisk samfund, der kun varer en uge hvert år! Det er da forunderligt, ikke?

Gennem daglige fællesmøder og "personalemøder" bliver en masse praktiske ting snakket igennem – og beslutninger bliver taget om stort og småt. Tænk, det kan lade sig gøre at styre og servicere så stor en flok ved at inddrage folk og give dem

arbejdsopgaver. Glæden ved at arbejde for det fælles bedste er virkelig én af lejrens helt store styrker.

Vigtigt er det også at slå fast, at lejren i bund og grund ikke kan lade sig gøre uden rå arbejdskraft. De primitive forhold og de mange deltagere giver et helt utroligt stort slid for mange af arrangørerne. Vi skal derfor altid huske på, at lejren nok bliver lavet for at udveksle kultur, men hertil hører altså også en masse praktiske opgaver. Dem skal vi blive ved med at være rigtig gode til at dele – ja, faktisk blive endnu bedre til det.

Opbygningen af lejren og selve lejren går altid som en leg, hvorimod de 3-4 dages baglejr er en

helt anden og noget mere "hard-core" oplevelse end den herlige lejr med liv og glade dage. Pludselig er der kun en 10-15 stykker tilbage – og dem tynder det også hurtigt ud i. Så en opfordring fra mig herfra kunne være, at nogle flere havde tid og lyst til at blive hængende på baglejren – også fra de andre sektioner end pladsmændene.

Med disse spredte tanker om Utamaduni-lejrens kvaliteter og hvad der kan gøres for at den lever videre - der endte med en direkte opfordring om at stå mere sammen om baglejren – vil jeg slutte for denne gang

Jeg glæder mig allerede til at møde jer igen i uge 30!

(Foto: © Dora Jacobsen)

Foto: © Lone Hedegaard

Mads kalder på varmen

Det er vinter, det er mørkt og det er koldt

AF MADS MCHELE

Men jeg behøver bare at »browse« lidt rundt i billederne fra sommerens lejr (både i min indre biograf, men også hjulpet af online galleriet! :-). Så mærker jeg strax varmen fra sol, sommer og en hel masse dejlige mennesker (og trommer, og stemning, og ...)

Ja ja jeg husker også at det småregnede lidt og så'en, men pyt det var ikke det der fyldte. Derimod tænker jeg på lejren 2004 som en meget dejlig tæt »rigtig« lejr. Altså »rigtig« på den måde at der blev hygget og snakket og danset og sunget på lejr manér og ingen følte at der var gået festival og markedsplads i den.. :-)

Vi var lidt færre, vejret var knapt så perfekt, men sikken stemning vi havde. Uhm, varmen breder sig...

Jeg nyder jo meget at jeg har lykkedes med at trække mig ud af langt det meste af »knokkelar-

bejdet« ved planlægning, regnskab og organisering af lejren i årets løb. Jeg nyder at kunne fungere som lidt »konsulent«, og ikke mindst udfylde rollen som mødeleder, ovenikøbet suppleret af en pragtfuld mand som Niels Pedro. :-)

Samtidigt tog jeg orlov fra dansegruppen, så pludseligt gav det mulighed for at bruge et par år på at prøve kræfter med at være højskolelærer for udviklingshæmmede, med computer som fagområde. Og samtidigt »stream-line« min computereksptise og hjemmeside produktion mv med safi.dk. Og det har været rigtigt fedt, da jeg har kunnet kombinere det med vores løbende trommejobs med Play 'n' Drum Percussion trio. Friis og Kilele er i høj grad blevet mine trofaste rytmebrødre :-)

Men nu har jeg fået lidt luft i kalenderen igen, da jeg ikke længere er højskolelærer. Det skulle

vise sig at det var en seriøs udfordring for mig at få fast arbejde (for første gang i mit liv). Og dermed også at få en chef! Arbejdet var alletiders og til alles tilfredshed, men vilkårene var virkelig hårde, ledelsen meget tåget og så er jeg måske ikke så let at styre....

Så nu har jeg tænkt mig at bruge lidt tid på at puste lidt liv i utamaduni's hjemmeside igen. Det har jo stået temmeligt sløjt til med opdateringer og nyheder længe. Siden jeg stoppede med at holde den løbende opdateret for et par år siden, er der ikke sket de store ændringer. MEN, det skal der gøres noget ved! Jeg har en vision om at meget af det der ligger der nu, skal blive liggende, men puttes i en slags online-arkiv. Og så skal der ryddes op og gøres mere overskueligt.

Et nyt og anderledes tiltag jeg har overvejet er at lave en mulighed for at alle kan oprette sig som brugere, og vi således kan åbne op for en slags »community« (på nydansk), hvor vi kan annoncere relevante arrangementer, debattere (hvis det er aktuelt), have adresselister mv.

Jeg har fra tiden med højskolen fået et nært computersamarbejde med Christoph (fra Seelolube). Sammen er vi ved at forberede noget der hedder PLONE, som jeg tror kan blive rigtig fedt for utamaduni hjemmesiden. :-)

Hvis du kunne tænke dig at være med til at udvikle sådan noget, så giv lyd, det kunne være at vi kunne leve op til at »mange kokke forbedrer maden« :-)

Så med andre ord: Hold øje med hjemmesiden i forårets løb, og hjælp gerne med dit bidrag.

På utamaduni.dk/galleri har der siden lejren ligget en serie af mine fotos, men nu ligger der også en serie fra Karin Malmberg. Send gerne dine bidrag, så skal jeg nok hjælpe med at lægge dem ud på serveren.

Varme vinterhilsner.

www.safi.dk • www.drums.dk • www.bischoff.dk
Utamaduni Oyee!

Foto: © Mads Bischoff

En lejrdeeltager skriver:

Børneteltet

AF IBEN MAXSØ

Sidste år (2003, red.) var jeg for første gang med på Utamaduni lejren. Det var en fantastisk oplevelse. Det var som om verden uden for ikke eksisterede. Vi havde lavet vores eget samfund og levede i en tid, der for længst er uddød. Overalt lød der trommer og sang på et sprog, jeg ikke havde hørt før. Beklædningen var enkel og nøjsom og dog sad stoffet på kroppen, så man altid kunne hoppe med på en ny dans. Der var plads til bevægelse.

Vi spiste dog med kniv og gaffel, men oftest på jorden, siddende i skrædderstilling, i små grupper. Vi havde pligter i dette samfund og de var delt ud, så alle var en del af fællesskabet.

En gang om dagen var der fællesmøde og der kunne man komme med forbedringer til samfundets fremtidige liv.

Tid var et ord, som pludselig var forsvundet. Børn og voksne var sammen så meget de havde lyst til. Man spiste og dansede sammen og tog en slapper når, der var behov for det. Kort sagt!! Utamaduni lejren var for mig en kæmpe oplevelse.

Der var kun en ting, jeg blev lidt ked af. Børneteltet blev for mig en lidt stresset oplevelse. Mine børn kom tit og hentede mig, fordi de ikke måtte være i teltet uden opsyn af deres forældre.

De klagede over gerne at ville starte en aktivitet op, som de voksne i teltet var begyndt med. Men mine børn måtte kun deltage, hvis mor var med.

Så jeg måtte sidde i tre dage ved børneteltet og kigge på, at alle andre dansede. Det var ret ærgerligt, syntes jeg.

Jeg var med på lejren igen i år. Det var, om muligt, endnu bedre organiseret. Jeg dansede, som en gal hele ugen og fik ondt i hele kroppen.

Jeg kom i ret god form og her skylder jeg dette års børnetelt et tak.

De piger, der i år stod for aktiviteterne og legene i børneteltet, var fantastiske. De var vellidt af mine piger, og det var næsten kun til måltiderne, børnene ville se mig. Ellers havde de travlt med at lave ting og sager i børneteltet. Når jeg stak hovedet ind for at se, hvordan de havde det, blev jeg nærmest smidt ud igen, af mine piger.

Der var navnlig en pige i en lang lilla frakke, som både jeg og mine piger faldt for. Hun var bare så sød ved mine børn og meget hjælpsom. Tak for det..

Jeg mener ikke, at det er børneteltets ansvar at passe vores børn på lejren. Vi er der jo for at være sammen og få den stressede hverdag på afstand.

Men jeg syntes godt om den måde det forløb på i år. Der var en balance imellem gode aktiviteter og sammenhold i teltet, og det smittede af på ungerne. Det var helt tydeligt.

Mine børn opsøgte de piger, som var i teltet, når de mødte dem andre steder. Under cirkusforestillingen ville de hellere sidde hos dem, end hos mig. Der lå noget omsorg i den måde samværet foregik på, i teltet, og jeg synes, succesen skal gentages næste år, på Utamaduni lejren 2005.

Med kærlig hilsen.

Foto: © Dav Jacobsen

Et kongerige for en kuglepen

Trofaste læsere vil vide, at vor udsendte medarbejder sidste år bla. beskrev den overordnede organisation bag Uta-lejrene. I år har han med skjult mikrofon optaget et internt barmøde og efterfølgende bearbejdet materialet. Det kan muligvis hjælpe dig til at forstå, hvorfor baren en dag løb tør for sugerør...

AF DAV JACOBSEN

Med flad hånd slår jeg flere gange søgende ned i de papirer, der ligger spredt på bordet. Jeg flytter kaffekopper, hårspænder, postkort, øloplukkere, lysesager, vagtplan, tallerkener, en halvt spist rugbrødsmad, skrællen fra to appelsiner, tre termokander og en avis fra sidste uge. Men jeg kan ikke finde en kuglepen.

Det er søndag, klokken er 16 og der er barmøde.

Til at dække ugens vagter er vi almindeligvis omkring 12 bartendere, men alligevel sidder vi lige nu kun fem omkring barens knudepunkt, bordet. Jeg skal skrive dagens punkter ned på det papir, jeg har fundet i bagteltet, men det kniber med at finde noget at skrive med.

- Er der da ikke en behjertet sjæl, der kan skaffe mig en kuglepen, og hvorfor helvede sidder vi

kun fem, når vi skal være 10-12 stykker, ved de ikke, vi har møde?, spørger jeg i én sætning og kigger på mine kollegaer.

Trine Naja kigger op fra det skilt med ispriser, hun er ved at lave og siger, at Michael lige er i bad. De andre brummer bare.

Umiddelbart efter kommer Sally dansende ind fra pladsen med en smøg i hånden.

- Hvad laver I, spørger hun og tager en kop kaffe, en såkaldt Cafe Brutal.

Internt i baren i år havde vi kaffe i tre kvaliteter. Cafe Brutal, som var kaffe uden finsprit. Cafe Normal som var kaffe med finsprit. Og Cafe de Luxe - finsprit uden kaffe.

Det var især gang i udskænkning af Cafe de Luxe om formiddagen, når vi skulle reparere gårdagens anstrengelser. Kunder kan være en

voldsom størrelse at håndtere, og det hændte, vi dagen derpå trængte til andet og stærkere end sodavand.

Efter tre kopper Cafe de Luxe er man nogenlunde klar, men nu var det jo søndag eftermiddag og da lørdag aften i baren sjældent er en af de hårde aftener, var de af os, der deltog i barmødet, forholdsvis sobre.

Lidt tømmermænd har man jo altid, men ikke noget at regne.

- Vi sidder og holder barmøde som aftalt, svarede jeg en anelse spidst på Sallys spørgsmål. Ved du hvor Anita er?

- Anita? Neej, måske sover hun, foreslog Sally og tog en slurk af sin kaffe.

- Jeg tjekker lige, sagde hun og dansede ud bagved, hvor fem, seks telte tilsyneladende var kastet ned hulter til bulter mellem hinanden.

I det samme kom Trine Forkvinde ind i baren.

- Er der nogle af jer, der har set Rex?, spurgte hun.

- Trine, vi har barmøde! Nu var det Trine Najas tur til at lyde en smule spids.

Jeg havde rejst mig for at lede efter en kuglepen i nærheden af pengekasen på bardisken, og på den udvendige side af disken stod Henrik Tap og ville købe en halv liter cola.

Den kunne jeg godt servere ham, mødet var jo ligesom ikke rigtig startet endnu. Han ville betale med dankort og jeg fandt papkassen med fluesmækkeren frem og satte den på bordet. Ved siden af de der sedler man skal udfylde med beløb og dato og den slags irriterende detaljer, lå min-sandten en kuglepen.

Efter at have fået Tappens underskrift på, at vi måtte hæve 100 kroner på hans konto, lagde jeg fluesmækkeren ned i papkassen og stillede den over på hylden ved bagvæggen. Kuglepenen beholdt jeg og tænkte, jeg skulle huske at lægge den tilbage.

Jeg kan nemlig ikke lade være med at synes, det virker uprofessionelt, når kunder vil hæve penge på deres dankort, og der så ikke er en kuglepen.

Det sker hele tiden.

Så returnerede jeg til bordet.

Trine Forkvinde var i mellemtiden gået ud på pladsen efter Rex og hverken Anita eller Sally var at se. Trine Naja havde taget det papir, jeg ville skrive mødepunkterne ned på, så nu havde jeg en kuglepen, men ikke noget papir.

- Jeg bliver vanvittig, sagde jeg og kiggede opgivende på Trine Najas skilt, der opfordrede til at stille tomme flasker i kasserne til venstre for baren.

Nu dukkede Troels op med en walkie-talkie i hånden:

- Ti fire, jeg er i baren nu!

- Hvem snakker du med, spurgte jeg.

- Det er skide smart, jeg har lånt den af pladsmændene, sagde han og viftede med walkie-talkien. Så kan jeg fortælle dem, hvornår vi har happy hour.

Jeg gloede på ham.

- Vi har da ikke happy hour overhovedet. I øvrigt har vi barmøde!

- Nå, men skal vi så ikke indføre det?, spurgte han og foreslog vi kunne gøre det mellem klokken ni og ti om aftenen.

Walkie-talkien knitrede og en eller anden hostede noget i den anden ende.

- Hva', sagde Troels og holdt apparatet op til øret.

Det fortsatte med at knitre, men tilsyneladende kunne Troels høre, hvad der blev sagt. I hvert fald svarede han:

- Der er barmøde nu. Jeg vender tilbage. Roger over.

Han rystede en termokande, der stod på bordet. Den var tom.

- Nå, jeg finder lige noget kaffe. Er der nogen rene kopper? Han kiggede sig søgende rundt. Uden held. Så gik han over i opvasken for at finde en kop.

Klokken var nu tæt på 16:30, vi var stadig kun fem omkring bordet, jeg havde fundet en kuglepen, men manglede papir.

- Ok, hvad skal vi snakke om?, spurgte jeg og kiggede på de andre.

Man kan ikke arbejde i baren, hvis man lader sig slå ud af småting. Som for eksempel at vi er mindre end halvdelen, når vi skal holde møde.

- Har vi nok Tuborg til i aften?, spurgte Søren Solskin.

Et stykke tid diskuterede vi sandsynligheden for, at aftenen ville udvikle sig til en fest, og at vi derfor ville løbe tør for Tuborg. Søren rejste sig og gik hen for at tælle Tuborgkasserne.

- Der er 11 kasser Tuborg, det må række, konstaterede han.

- Hvad med sprutscenen, har vi piskefløde?, spurgte Trine Naja.

Som bekendt bruger vi flødeskum i både Irish Coffe og Mexi-kaffe og Søren gik ind i fryseboksen for at tjekke.

- Der er masser af piskefløde, jeg har lige hentet fire liter ovre i køkkenet, sagde Hara efter at Søren var forsvundet ind i boksen.

Anita var i mellemtiden dukket op og stod nu ovre ved håndvasken og børstede tænder. Hun så helt forsovet ud.

- Anita, vi har barmøde, meddelte jeg hende.

- Uhm, dset sved jeg sgodt, svarede hun og spyt-

tede tandpastaen ud.

- Det er derfor jeg kommer. Orj, hvor har jeg sovet godt, er der noget kaffe?

Med kroppen stadig halvt inde i køleboksen, kaldte Søren:

- De der chokolader, var vi ikke enige om at droppe dem i år?

- Nej, dem sælger vi mange af, svarede Trine Forkvinde, som i det samme kom ind ude fra pladsen.

- Har I stadig ikke set Rex?

- Hvad var det nu jeg skulle, sagde Søren mens han satte sig med munden fuld af chokoladetærte efter at have inspiceret boksen.

- Nåh jo, for Helvede, piskefløden, grinede han og rejste sig igen.

- Der er piskefløde. Hara tog fat i hans arm.

- Husk at notere i bogen, hvad I drikker, formandede Trine Forkvinde.

- Ja foreløbig drikker vi bare kaffe, sagde Anita og tændte en smøg.

Halfdan kom ind og ville have Trine Naja med ud på pladsen, hvor hun skulle se et eller andet "helt fantastisk". Hun løftede undskyldende øjenbrynene og gik med ham. Så knitrede walkie-talkien:

- Hvad så, Troels, er der gang i den?

Søren tog walkien op og trykkede på nogen af knapperne.

- Hold da op en masse knapper på sådan lille maskine, sagde han og grinede.

- Hallo! Hallooo?!

Enten trykkede han på en forkert knap eller også havde de allerede mistet tålmodigheden i den anden ende. Der var i hvert fald ingen der svarede.

Troels kom tilbage med en håndfuld rene kopper.

- Din maskine har sagt noget, meddelte Hara ham.

Troels trykkede en stor rød knap ind og sagde:

- Troels her, noget nyt?

Det knitrede i walkien.

- Kan du ikke lægge den der, forsøgte jeg, men Troels var i gang med en samtale:

- Jeg tror vi er færdige lige straks, vi kan mødesovre i køkkenet.

"Lige straks"? Vi havde holdt møde i mere end en halv time, og vi havde intet besluttet. Desuden var vi stadig færre end halvdelen.

Rex slingrede ind ude fra pladsen.

- Har I set Trine?, spurgte han og rystede en King's ud af en pakke, og tændte smøgen.

En eller anden sagde, at Trine lige havde spurgt efter ham.

Jannie kom ind i baren.

- Hvem er på vagt, spurgte hun. Der står en kunde.

- Kan du ikke betjene dem og komme hen og sætte dig bagefter. Vi har møde! Søren smilede til hende.

- Har vi møde? Er det ikke først klokken fem?

- Nå, men så mangler vi sukker, fortsatte hun og spurgte kunden, hvad han skulle have.

Søren rettede sig op.

- Nå, okay. Vi mangler altså ikke Tuborg. Er der andet vi mangler?

- Vi skal lige have skrevet den her flaske cognac, er der én der vil hjælpe?

Marianne fra kagefeen stod med en cognac i hånden og kiggede. Kagefeen henter sprut hos os og afregner efter lejren. Der er ingen grund til, at alle køber ind til sig selv.

- Hvad laver I? Har I møde?, spurgte hun.

- Vi er lige ved at være færdige, svarede jeg, sukede og ville skrive hendes cognac ind i bogen. Men kuglepennen var væk igen.

Jeg forsøgte at indstille mig på, det kunne blive en lang uge!

Foto: © Dan Jacobsen

Lille bitte annonce:

Ord kan få hjerter til at smelte, regeringer til at gå af, publikum til at lukke ørerne, fok til at blive vrede, flyvemaskiner til at lette, følelser til at blive bevidste.

Ord kan skabe orden i kaos, få din mor til at græde, gøre din søster lykkelig, berolige din hund, gøre din nabo stresset, din hjerne forvirret, skabe dig en karriere, gøre dig uvenner med chefen.

Ord kan genskabe stemninger, præcisere retninger, forklare fjernsynet, øge din omsætning, lukke din butik, informere sidemanden, forvirre genboen, charmere blondinen, udrede trådene. Alligevel drømmer vi i billeder.

m Feature, foto, flabetheder, formidling:
Dav Jacobsen
Journalist og fotograf
26 36 76 80

Nekrolog

Kis Lunn er død

MINDEORD AF MARTIN SCHULTZ

Keramiker Kis Lunn, Keramikgården, Ramten Skov, døde kort tid efter sidste års Utamadunilejr, 77 år gammel.

Hun døde som følge af de kvæstelser, hun pådrog sig ved en færdselsulykke tidligere på sommeren.

Kis Lunn stammede fra Sjælland, men brød i 1963 op fra Virum for sammen med sin familie at bosætte sig på gården Bøgely i Ramten Skov. Her omdannede familien det landbrug, som de havde overtaget efter Anker og Nora Sørensen, til et pulserende kunstnerisk og virksomt miljø med udspring i en produktion af brugskeramik. Det var en tid, hvor mange nye tanker blev tænkt, og de fandt grobund på Keramikgården, hvor mange unge mennesker kom forbi på værkstedet for at uddanne sig eller hjælpe til.

På Keramikgården blev uddannet flere keramikere, som siden slog sig ned i lokalområdet.

I 1971 mistede Kis Lunn sin mand Ove efter svær sygdom, men hun viste sin store personlige styrke ved at fortsætte produktionen af keramik. Keramikgården blev et kendt og yndet mål for keramik-interesserede, og gårdens enestående naturskønhed gjorde den til et oplagt mødested og udflugtsmål for mange forskellige mennesker og grupperinger.

Hun glædede sig ofte over, at Keramikgården blev brugt som samlingssted for store projekter. Først Djurslandskollektivernes sommerlejr og siden Utamadunilejren nød godt af Kis' gæstfrihed.

Selv om hun ikke deltog aktivt i lejrlivet, så fulgte hun med og holdt af efter arbejdstid at få sin aftenbajer i Utamadunilejrens bar.

Kis Lunn fortsatte produktionen af keramik helt frem til sidst i 90'erne, om end hendes interesse med årene skiftede fra egentlig serieproduktion til mere unikapræget keramik med store krukker, vaser, vandkunst og relieffer som karakteristiske værker.

Da kræfterne ikke længere rakte til det keramiske håndværk, gik hun ufortrødent i gang med at male. Begge hendes forældre var kunstmalere, og Kis Lunn havde i sine sidste år maleriet som sin foretrukne beskæftigelse.

Kis Lunn var et farverigt og festligt menneske, som holdt af at samle mennesker omkring sig, og som på Keramikgården havde den perfekte ramme om et liv med kunst, arbejde og socialt samvær. Men samtidig var hun et karakterstærkt og viljefast menneske, som vidste hvad hun ville, og som levede sit liv intenst og engageret.

Hun elskede at være i naturen, og fandt på Keramikgården og siden også i sit sommerhus ved Skovgårde den ro og fordybelse, som var den nødvendige forudsætning for hendes intense kunstneriske og sociale liv.

Kis Lunn efterlader sig sønnerne Per og Mik, som begge bor i lokalområdet, og børnebørn.

Hanne Olsen og Stefan Detreköy, som sammen med Henrik Norsker og Kis Lunn ejede Keramikgården, har overtaget Kis Lunn's andel af gården.

